

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 2779/05
09.11.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Branislave Apostolović, Jovanke Kažić, Milomira Nikolića i Jasminke Stanojević, članova veća, u parnici tužilje AA, čiji je punomoćnik AB, protiv tuženog BB, radi utvrđenja bračne tekovine, odlučujući o reviziji tužilje izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. 5208/05 od 22. juna 2005. godine, u sednici veća održanoj 9. novembra 2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilje izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. 5208/05 od 22. juna 2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Trećeg opštinskog suda u Beogradu P. 1161/04 od 28. maja 2004. godine, u stavu prvom izreke, delimično je usvojen tužbeni zahtev pa je utvrđeno da je tužilja po osnovu sticanja u braku suvlasnik sa ½ idealnog dela na putničkom vozilu marke "VV", a preko ½ idealnog dela na vozilu tužilja je sa zahtevom odbijena. U stavu drugom izreke, odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev tužilje kojim je tražila da se utvrdi da je po osnovu bračne tekovine postala idealni suvlasnik ½ dvosobnog stana GG.

Odlučujući o žalbi tužilje Okružni sud u Beogradu je presudom Gž. 5208/05 od 22. juna 2005. godine žalbu odbio kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdio u odbijajućem delu za putničko vozilo kao i u stavu drugom izreke, u kome je odbijen tužbeni zahtev za sticanje susvojine po osnovu bračne tekovine na predmetnom stanu.

Protiv presude Okružnog suda u Beogradu tužilja je blagovremeno izjavila reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe čl. 386. ZPP, Vrhovni sud je našao da revizija tužilje nije osnovana.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. tač. 11. ZPP na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a nisu učinjene ni bitne povrede na koje se u reviziji ukazuje .

Razlozi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

U provedenom postupku je utvrđeno da su stranke zaključile brak 1982. godine, a da su se sa roditeljima tuženog 1985. godine uselili u sporni stan GG. Otac tuženog je stan dobio kao zamenu za srušenu kuću u DD, na kojoj je bio suvlasnik, a u ugovor o korišćenju spornog stana na kome je nosilac stanarskog prava bio otac tuženog, kao članovi domaćinstva uneti su majka tuženog, tuženi i tužilja. U vreme otkupa tuženi je uz saglasnost oca, kao

nosioca stanarskog prava otkupio stan na svoje ime 1993. godine. Putničko vozilo "VV1", koje je tuženom kupio njegov otac, je nakon tri godine i to 1989. godine po principu "staro za novo" zamenjen za sporni automobil "VV", a razliku u ceni platila je majka tužilje.

Na tako utvrđeno činjenično stanje, pravilno je primenjeno materijalno pravo kada je tužilji po osnovu bračne tekovine priznato $\frac{1}{2}$ idealnog dela na spornom putničkom vozilu, te je pravilno preko dosuđenog dela njen tužbeni zahtev za sporno vozilo odbijen.

Pravilno su nižestepeni sudovi na osnovu utvrđenih činjenica zaključili da predmetni stan ne predstavlja zajedničku imovinu bračnih drugova u smislu čl. 321. Zakona o braku i porodičnim odnosima Republike Srbije, pa su pravilno tužbeni zahtev tužilje za utvrđenje da je po osnovu bračne tekovine postala suvlasnik na predmetnom stanu odbili kao neosnovan.

Predmetni stan je po osnovu eksproprijacije dodeljen ocu tuženog kao nosiocu stanarskog prava, a u ugovor o korišćenju stana kao članovi domaćinstva uneti su majka tuženog, tuženi i tužilja. Kako je tuženi uz saglasnost svoga oca kao nosioca stanarskog prava otkupio predmetni stan, to je pravilan zaključak nižestepenih sudova, da tuženi nikada nije bio nosilac stanarskog prava niti zakupac spornog stana, da tužilja kao njegov bračni drug stoga nije mogla ući u krug lica koja bi imala pravo otkupa stana pod uslovima utvrđenim Zakonom o stanovanju, te da stoga predmetni stan nije stečen radom i ne predstavlja zajedničku imovinu tužilje i tuženog. Otkupna cena stana, u slučaju spora između stranaka je obligaciono pravnog karaktera a ne stvarno pravnog, pa je stoga neosnovano isticanje u reviziji tužilje da su nižestepeni sudovi pogrešno primenili materijalno pravo kada su njen zahtev za sticanje susvojine na predmetnom stanu po osnovu bračne tekovine odbili.

Primenom odredbe čl. 393. ZPP- revizija tužilje je odbijena kao neosnovana.

Na osnovu odredbe čl. 491. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS", br. 125/2004 od 22. 11. 2004. godine, stupio na snagu 23. 2. 2005. godine), Vrhovni sud je odlučio o reviziji po pravilima parničnog postupka koja su važila do stupanja na snagu navedenog Zakona.

Predsednik veća-sudija,

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost otpavka

sd